

Перарваны палёт падпалкоўніка Карвата

Кажуць, у жыцці заўсёды ёсць месца подзвігу. І гэта сапраўды так. Напрыклад, мы ведаем нямала імёнаў герояў, якія вызначыліся сваёй адвагай і самаахвярнасцю ў гады Вялікай Айчыннай вайны ці ў сучасных ваенных канфліктах. Пра іх пішуць кніжкі, здымаюць мастацкія кінастужкі. Але мала хто згадвае, што сапраўдны гераізм сустракаецца не толькі ў ваенны, але і ў мірны час. Сведчаннем таго стаў подзвіг Уладзіміра Мікалаевіча Карвата – беларускага ваеннага лётчыка першага класа, падпалкоўніка, начальніка паветрана-агнявой падрыхтоўкі 61-й авіябазы, што дыслацыруецца ў горадзе Баранавічы. Ён здзейсніў свой подзвіг пры выкананні вучэбна-трэніровачнага палёту, адвёўшы самалёт, які страціў кіраванне і падаў, ад населенага пункта. 21 лістапада 1996 года адважны лётчык за мужнасць і гераізм, праяўленыя пры выкананні воінскага абавязку, быў удастоены звання «Герой Беларусі». Але, на вялікі жаль, пасмяротна.

Пазаштатная сітуацыя

Для падпалкоўніка Уладзіміра Карвата, лётчыка 61-й знішчальнай авіяцыйнай базы Узброеных Сіл Беларусі, гэта быў чарговы вучэбна-трэніровачны палёт. Звычайны і нічым асабліва не адметны. За 15 гадоў службы ён правёў у паветры за штурвалам розных самалётаў больш за 1200 гадзін і заўсёды паспяхова спраўляўся з пастаўленымі камандаваннем задачамі. На гэты раз яму трэба было выканаць практыкаванне № 314 Курса баявой падрыхтоўкі знішчальнай авіяцыі: ажыццявіць палёт у аблоках з вялікімі вугламі крэну самалёта і адпрацаваць тактычныя прыёмы вядзення паветранага бою на малой вышыні ў начных умовах. Самалёт Су-27, на якім вопытнаму лётчыку належала ўзняцца ў паветра, быў выпушчаны 5 гадоў таму і меў усяго 123 гадзіны налёту. Паводле авіяцыйных мерак, гэта практычна новая машына, таму падстаў для хвалявання ў яго не было.

Як сведчыць хранаметраж палёту У. Карвата, у 22 гадзіны 44 минуты 31 секунду яго знішчальнік з бартавым нумарам 29 пачаў разбег па ўзлётнай паласе аэрадрома Баранавіцкай авіяцыйнай

базы. У 22:52, калі самалёт знаходзіўся на вышыні 900 метраў і ляцеў са скорасцю каля 540 кіламетраў у гадзіну, у кабіне загарэлася табло папярэджання пра змяншэнне ціску ў першай гідрасістэме. Падпалкоўнік Карват неадкладна паведаміў кіраўніку палётаў аб сітуацыі і атрымаў ад яго загад спыніць выкананне задання і вяртацца на базу. Праз паўхвіліны, калі самалёт ужо знаходзіўся на вышыні 600 метраў, сігнал пра няспраўнасць раптам знік з прыборнай панэлі, але адразу ж сталі з'яўляцца паведамленні пра адмову іншых сістэм знішчальніка, які за лічаныя імгненні пасля гэтага страціў кіруемаць. Больш таго, у адсеку левага бакавога абцякальніка хваставой часткі фюзеляжа ўзнік агонь. Уладзімір Мікалаевіч зноў выйшаў на сувязь з зямлёй, далажыў пра развіццё няштатнай сітуацыі і атрымаў ад кіраўніка палётаў катэгарычную каманду катапультавацца. Але ў гэты самы час лётчык скрозь змрок заўважыў на зямлі абрысы населенага пункта і ўсвядоміў, што яго самалёт пікіруе акурат туды. Ніколькі не вагаючыся, ён з усёй сілы стаў ціснуць на ручку кіравання, і на нейкі момант паветраны карабель яму падпарадкаваўся. Гэтага імгнення цалкам хапіла, каб вя-

сковыя сядзібы прамільгнулі пад фюзеляжам. А вось часу скарыстацца катапультай у падпалкоўніка Карвата ўжо не засталася. Яго Су-27 плазам абрынуўся на зямлю паміж вёскамі Арабаўшчына і Вялікае Гацішча Баранавіцкага раёна...

– Спачатку было шмат версій трагедыі, – гаворыць намеснік камандзіра па ідэалагічнай рабоце батальёна сувязі і радыётэхнічнага забеспячэння 61-й знішчальнай авіяцыйнай базы Узброеных Сіл Рэспублікі Беларусь маёр Аляксандр Чарнышоў. – Але ў выніку спецыялісты аднадушна прыйшлі да адной высновы: гэта – канструкцыйна-вытворчы недахоп самалёта. У гідрасістэме ў ніпельных злучэннях выкарыстоўваліся два разнародныя металы, якія зношваюцца па-рознаму. Дык вось, з-за парушэння герметычнасці ў адным з гэтых злучэнняў узнікла цеча, перагарэлі электрычныя кабелі, адбылося ўзгаранне і, як вынік, адмовіла сістэма кіравання. Гэта было слабае месца знішчальніка Су-27. Ужо потым у яго канструкцыю былі ўнесены неабходныя карэктывы і заменены адпаведныя вузлы ў гідрасістэме ўсіх самалётаў сямейства Су, што стаяць на ўзбраенні беларускай арміі і не толькі.

А вось што да дзеянняў Уладзіміра Мікалаевіча ў той надзвычайнай сітуацыі, то яны былі прызнаны правільнымі. Аб гэтым сведчаць даныя, зарэгістраваныя «чорнай скрыняй». Лётчык рабіў усё магчымае, каб стабілізаваць траекторыю палёту самалёта і адвесці пікіруючую 24-тонную машыну з чатырма тонамі авіяцыйнага паліва ад населеных пунктаў. Аднак яму, каб выратавацца, проста бракавала вышыні...

Ад часу атрымання загаду аб катапультаванні і да моманту трагедыі ў падпалкоўніка Карвата было чатырнаццаць секунд. Іх хапала, каб пакінуць кабінку і застацца жывым. Але адважны лётчык выбраў іншы шлях – цаной уласнага захаванні жыццё іншым людзям, якія, нічога не падазраваючы, адпачывалі ў сваіх дамах пасля працоўнага дня. Калі на месца катастрофы прыехалі супрацоўнікі пошукова-выратавальных службаў, яны ўбачылі, што рукі героя застылі на ручцы

кіравання, а не на катапульце. Уладзімір Мікалаевіч загінуў ад дынамічнага ўдару пры сутыкненні самалёта з зямлёй.

Якім ён хлопцам быў?

Як вядома, героямі не нараджаюцца – імі становяцца. Ці марыў стаць героем Уладзімір Карват? Магчыма, што так. Але хіба толькі ў дзяцінстве, калі максімалісцкім памкненням падуладны многія няўрымслівыя хлапчукі. Як успамінаюць педагогі 8-й брэсцкай школы, дзе вучыўся будучы першы Герой Беларусі, амаль усё ў яго жыцці было такім жа, як і ў аднагодкаў. Вучыўся Валодзя ахвотна, але выдатнікам не быў – ды і асабліва не імкнуўся да гэтага. Вылучаўся сярод іншых сваёй спартыўнасцю. Асабліва любіў футбол, мог гадзінамі намотваць на школьным двары кругі на веласіпедзе... А яшчэ ён марыў пра неба. Неяк у пачатковых класах настаўніца дала заданне намалюваць, кім стануць вучні, як вырастуць. Хтосьці з аднакласнікаў хацеў быць міліцыянерам, хтосьці шафёрам, настаўніцай і адлюстроўваў на паперы свае адпаведныя мары. Валодзя намалюваў самалёт – ён проста не ведаў, як выглядае лётчык, а вельмі хацеў ім стаць.

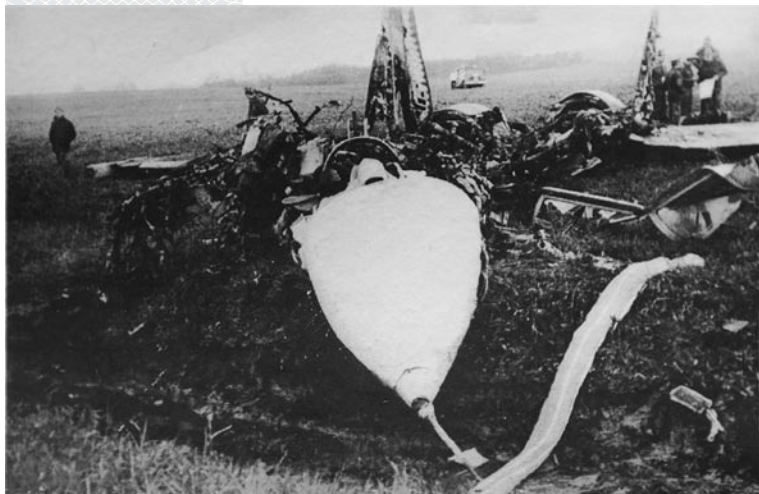
З гадамі ў яго сяброў з'явіліся іншыя жыццёвыя прыярытэты, многія забыліся пра тое, аб чым марылі ў школе. Але Ва-

▲ Партрэт і фуражка
Героя Беларусі
Уладзіміра Карвата
ў экспазіцыі Музея
баявой славы 61-й
знішчальнай авіябазы

лодзя стаяў на сваім. Праўда, ажыццявіць мару яму ўдалося не адразу. Пасля заканчэння дзесяцігодкі ён пайшоў вучыцца на слесара механазборачных работ і нават атрымаў адпаведнае пасведчанне. Але «зямная» спецыяльнасць не прыйшлася юнаку даспадобы, і ў жніўні 1977-га з роднага Брэста ён накіраваўся ў далёкі Армавір паступаць у вышэйшае ваенна-авіяцыйнае вучылішча. Ужо крыху загартаваны жыццём, маючы рабочую спецыяльнасць, што ў тых часы было немалаважным, а галоўнае – моцнае здароўе і трывалыя веды, Уладзімір без асаблівых цяжкасцей уліўся ў шэрагі курсантаў і адразу стаў сярод іх адным з лепшых.

Чатыры гады вучобы ў ваенна-авіяцыйным вучылішчы для Уладзіміра праляцелі непрыкметна: вучоба і спецыяльная лётная падрыхтоўка даваліся яму лёгка, а на апошнім курсе адбыліся змены і ў асабістым жыцці – ён ажаніўся. З Нінай, сваёй будучай жонкай, У. Карват пазнаёміўся яшчэ ў школьныя гады – яна часта прыязджала ў Брэст у госці да сваёй бабулі, якая жыла па суседстве з іх сям’ёй. Там жа праз гады адбылася іх сустрэча і ў час чарговага Валодзевага вучэбнага водпуску. Моцныя юнацкія пачуцці ў абаіх разгарэліся з новай сілай. У іх адносінах, як успамінае Ніна Кірылаўна, абышлося без бурных страстей: Валодзя заляцаўся без экзальтацыі, але вельмі грунтоўна, і ў рэшце рэшт сэрца сімпатычнай дзяўчыны не вытрымала – яны сталі мужам і жонкай.

▼ На месцы катастрофы.
27 мая 1996 года.
Архіўнае фота

Пасля заканчэння ваенна-авіяцыйнага вучылішча Уладзімір атрымаў размеркаванне на службу на Далёкі Усход – за тысячы кіламетраў ад дому. Ніна, як і належыць вернай жонцы афіцэра, без нараканняў паехала за мужам.

У ваенным гарадку Калінка Хабараўскага краю, дзе дыслацыраваўся 301-ы знішчальны авіяцыйны полк 28-й знішчальнай авіядывізіі 1-й паветранай арміі Далёкаўсходняй ваеннай акругі Узброеных Сіл Савецкага Саюза, Карваты пражылі 13 гадоў. Народу там было няшмат, таму ўсе ведалі адзін пра аднаго амаль усё. Сям’я Карватаў лічылася дружнай, пра такіх сужэнцаў гавораць – «адно цэлае». Так і сапраўды было ў іх жыцці. Нарадзілася двое дзяцей – дачка і сын, і Уладзімір, нягледзячы на занятасць на службе, кожную сваю вольную гадзіну прысвячаў родным, стараўся дапамагчы жонцы. А Ніна ў сваю чаргу таксама ўсяляк падтрымлівала мужа, імкнулася згладжваць усе побытавыя цяжкасці, якіх у маладой сям’і было нямала, асабліва на першую пару.

Вайсковая кар’ера Уладзіміра таксама складалася паспяхова, ён годна пераадольваў усе прыступкі сваёй службовай лесвіцы. Менавіта ў далёкаўсходняй Калінцы У. Карват прайшоў шлях ад радавога лётчыка да намесніка камандзіра 301-га знішчальнага авіяцыйнага палка па лётнай падрыхтоўцы. Саслужыўцы і падначаленыя яго паважалі за адкрытасць, высокі прафесіяналізм і афіцэрскую годнасць. Ні ў кога не было сумнення, што, валодаючы такімі якасцямі, Уладзімір Мікалаевіч дасягне яшчэ большых вышынь. Але настаў 1991 год, пачала распадацца магутная краіна, практычна адначасова ў Савецкай арміі пачаліся разброд і хістанні, знікла і ўпэўненасць у заўтрашнім дні, відавочнай была адсутнасць якіх-небудзь перспектыв. У гэтай сітуацыі некаторыя калегі У. Карвата, выхадцы з былых саюзных рэспублік, задумаліся пра вяртанне на сваю малую радзіму, дзе іх з распасцёртымі рукамі ўжо чакалі ў паветраных войсках нацыянальных армій незалежных дзяржаў.

Уладзімір Мікалаевіч таксама любіў сваю Бацькаўшчыну. Беларусь пастаян-на жыла ў яго сэрцы. Часта сніліся яму родны Брэст, маці і бацька, старэйшы брат Мікалай, не забываліся сталічны Мінск і іншыя гарады, якія яны з жонкай і дзецьмі наведвалі ў час водпускаў. Аднак ён не адразу паддаўся настроям некаторых сваіх калег, імкнуўся быць карысным на службе. Але паступова той запал стаў згасаць, бо лётчык не адчуваў узаемнай зацікаўленасці ў яго стараннях. І толькі тады, параіўшыся з Нінай Кірылаўнай і атрымаўшы яе падтрымку, ён стаў дамагацца вяртання на радзіму. Усе цяжкасці пераводу Уладзіміра Мікалаевіча ў Беларусь засталіся ў мінулым толькі ў жніўні 1994-га. Сям'я Карватаў была бязмерна шчаслівай ад гэтага.

У роднай Беларусі

У Міністэрстве абароны Рэспублікі Беларусь У. Карвата выдалі назначэнне ў Баранавічы – на 61-ю знішчальную авіяцыйную базу на адказную пасаду начальніка паветрана-агнявой і тактычнай падрыхтоўкі. Напрацаваны да гэтага часу вялікі прафесійны вопыт даў магчымасць Уладзіміру Мікалаевічу з першых дзён адчуваць сябе на новай пасадзе ўпэўнена, што дапамагала паспяхова спраўляцца з усімі звыклымі складанасцямі службы. Да таго ж па сваім характары ён быў чалавекам адкрытым, жыццярадасным, з

добрым пачуццём гумару, такоўным і ветлівым, таму на авіябазе яго адразу ж прынялі як свайго.

– У калектыве падпалкоўніка Карвата паважалі, – гаворыць саслужывец Уладзіміра Мікалаевіча падпалкоўнік запаса Аляксандр Мурычын. – Ён заўсёды выручаў, мог падказаць, як дзейнічаць у той ці іншай сітуацыі. Бо на сваю пасаду ён прыйшоў не адкуль-небудзь збоку, а маючы за плячыма досвед службы намеснікам камандзіра авіяцыйнага палка па лётнай падрыхтоўцы. Дый узровень яго прафесійнай падрыхтаванасці быў надзвычай высокі: баявы лётчык 1-га класа, інструктар. У тым палёце падвяла тэхніка – ад гэтага ніхто не застрахаваны. Аднак Уладзімір Мікалаевіч выканаў свой чалавечы і афіцэрскі абавязак да канца – уратаваў людзей, здолеў адвесці ад іх бяду, але пры гэтым загінуў сам...

Двухгадовы перыяд сваёй службы разам з У. Карватам добра памятае і падпалкоўнік запаса Уладзімір Рабухін. У тым жа 1994 годзе яго назначылі на пасаду начальніка штаба 4-й авіяэскадрылі. Іх пераезд у Баранавічы практычна супаў па часе.

– Мы жылі тады ў інтэрнаце ваеннага гарадка, – гаворыць калега Уладзіміра Мікалаевіча, – усе адзін у аднаго навідавоку. Валодзя быў вельмі клапацлівым мужам, дзеці ў ім проста душы не чулі. Пасля палётаў заўсёды спяшаўся дадому. А калі якія-небудзь мерапрыемствы ў часці

◀ Мемарыяльны знак на месцы гібелі лётчыка

▲ Помнік, які ўвекавечвае подзвіг У. Карвата, у вёсцы Арабаўшчына Баранавіцкага раёна

адзначалі – доўга не затрымліваўся: у яго заўсёды была важкая прычына, ніколі ніхто на яго за гэта не крыўдаваў. І лётчыкам ён быў ад Бога. Добры, душэўны чалавек, заўсёды ўраўнаважаны, удумлівы і разважлівы, цяроплівы і настойлівы. Ён ніколі не павышаў голас. І калі мы ў запале пачыналі спрачацца, як выставіць той ці іншы манеўр палёту, нас заўсёды ахалоджваў яго спакойны голас: хлопцы, не трэба напружвацца – любы паветраны бой можна разлічыць звычайнымі матэматычнымі формуламі. І тут жа пачынаў нам даводзіць відавочнае. Мы слухалі і ў душы зайздросцілі яго эрудыцыі і прафесіяналізму.

У той дзень, 23 мая 1996 года, Уладзімір Карват прыйшоў на дзённыя палёты, хоць вылет у яго быў толькі вечарам.

– Ён часцяком так рабіў – інтэрнат жа наш быў побач з аэрадромам, – працягвае ўспамін Уладзімір Рабухін. – Я перакананы, што Уладзімір Мікалаевіч назіраў за палётамі не таму, што яму не было чаго рабіць. Ён, як начальнік паветрана-агнявой і тактычнай падрыхтоўкі, адсочваў дзеянні калег, каб пасля не-пачальніцка, а па-сяброўску падказаць, калі што не так. Аднак тады ён доўга на аэрадроме не забавіўся: пахадзіў, пахадзіў, а пасля сказаў, што збегае дадому, паглядзіць, як яго Слаўка ўрокі робіць. Раней Валодзя ніколі не хадзіў з палётаў дадому. У мяне тады прамільгнула думка, што ён хваляваўся, каб сын паспеў у апошнія дні навучальнага года выправіць нейкую там адзнаку, таму і пайшоў яго пракантраляваць. Ажно выйшла інакш – быццам бы развітацца пайшоў...

Ніна Кірылаўна той вечар не можа згадваць без болю. У час начных палётаў мужа яна апошнія гады спаць не клалася, заўсёды чакала яго. Так было і тады: не зводзіла вачэй, старалася штосьці рабіць, але нічога не выходзіла, усё валілася з рук. Вярнуцца Уладзімір павінен быў праз паўтары дзве гадзіны ад пачатку палётаў. Тым не менш ён чамусьці затрымліваўся. Жанчына стаяла каля акна і з трывогай углядалася ў начную цемру. Таму калі да іх дома пад'ехаў «уазік», унутры яе нешта ёкнула. Праўда, трывога крыху

адлегла, калі ўбачыла, што афіцэры, якія выйшлі з машыны, пайшлі не ў іх, а ў суседні пад'езд. Але не паспела яна гэта добра ўсвядоміць, як нейкая неймаверная сіла пацягнула яе на лесвічную пляцоўку і адтуль уніз, да той самай машыны. Салдат-вадзіцель, паддаўшыся на настойлівыя распыты ўстрыможанай жанчыны, не дачакаўся афіцэраў, якія пайшлі ў суседні пад'езд па дапамогу сваіх жонак, і паведаміў ёй страшэнную вестку сам...

Назаўсёды ў памяці

Жыхары Арабаўшчыны, бліжэйшай да месца катастрофы вёскі, пачулі магучы гук самалёта, а затым і моцны воплеск. Але многія адразу не надалі гэтаму вялікай увагі – яны ўжо за шмат гадоў прызвычаліся, што над іх паселішчам часта лятаюць ваенныя самалёты, якія пры пераадоленні гукавых бар'ераў «адорваюць» наваколле гучнымі выбухамі. Аднак некаторыя з вясцоўцаў усё ж бачылі, як начную цемру на нізкай вышыні рассек самалёт, які тут жа знік у лагчыне за вёскай. Выбегшы на ўскраіну, яны ўбачылі невялікае зарыва і адразу ж кінуліся на яго водбліскі. Хтосьці паспеў выклікаць з недалёкага Гарадзішча пажарных, якія і збілі полымя з самалёта. Цела ж пілота ратавальнікі дасталі з кабіны толькі пад раніцу.

Пасля гэтай трагедыі многія з жыхароў вёсак задумаліся: чым аддзячыць, няхай сабе і пасмяротна, герою, які выратаваў іх жыццё? Яны выказвалі спачуванні родным і блізкім лётчыка, збіралі грошы, каб перадаць яго сям'і, ездзілі ў Брэст на пахаванне... А затым неяк сама па сабе ўзнікла ініцыятыва паставіць помнік, каб увекавечыць подзвіг Уладзіміра Карвата.

Паводле сведчання Галіны Ламской, былога дырэктара Арабаўшчынскай сярэдняй школы, адразу паўстала дyleма – дзе яго ўстанаўліваць? Першапачаткова было дзве прапановы: у цэнтры вёскі і на месцы трагедыі. Аднак пасля непрацяглага абмеркавання ўсё ж сышліся на першым варыянце – помніку быць у невялікім скверы каля будынка Дома культуры і побач

са школай. Самі ж вяскоўцы прыдумалі і праект манумента – паводле іх меркавання, ён павінен выглядаць як самалёт, што ўрэзаўся ў зямлю. Як вырашылі, так і зрабілі. Праўда, пры гэтым ім дапамаглі і саслужыўцы Уладзіміра Мікалаевіча: яны даставілі ў вёску хваставую частку спісанага ваеннага самалёта. Яе і зрабілі галоўным элементам помніка. А яшчэ праз некаторы час, зноў жа стараннямі жыхароў Арабаўшчыны і суседняга Вялікага Гацішча, на месцы трагедыі быў устаноўлены і мемарыяльны знак – камень-валун з памятнай шыльдай на невялікім кургане, насыпаным мясцовымі жыхарамі. Аднак на гэтым вяскоўцы не спыніліся. Не прайшло і года, як з’явілася прапанова назваць імям лётчыка-героя вуліцу ў вёсцы Арабаўшчына. Са сваёй просьбай яны звярнуліся ў сельсавет і райвыканкам, пасля чаго вуліца Маладзёжная была перайменавана ў вуліцу імя Уладзіміра Карвата.

Сёння сквер з помнікам у гонар подзвігу Героя Беларусі Уладзіміра Карвата – адно з самых ганаровых і шануемых месцаў у Арабаўшчыне. Тут штогод 23 мая праводзіцца Дзень памяці адважнага лётчыка: праходзіць мітынг у яго памяць, у якім удзельнічаюць усе жыхары вёскі, а таксама родныя, сябры Уладзіміра Мікалаевіча, кіраўнікі Баранавіцкага раёна. Сюды заўсёды прязджаюць і землякі героя, яго саслужыўцы з 61-й знішчальнай авіяцыйнай базы.

Шануюць памяць пра першага Героя Беларусі і на яго радзіме ў Брэсце. У абласным цэнтры ў скверы на скрыжаванні вуліц Гогаля і бульвара Касманаўтаў устаноўлены помнік Уладзіміру Карвату. А ў сярэдняй школе № 8 горада, дзе вучыўся Уладзімір Мікалаевіч і якая носіць яго імя, працуе музей лётчыка-героя. Ён з’яўляецца цэнтрам патрыятычнага выхавання школьнікаў. Прычым не толькі гэтай навучальнай установы, а і ўсіх іншых брэсцкіх школ.

У 61-й знішчальнай авіяцыйнай базе ўжо шмат гадоў працуе Музей баявой славы імя Героя Беларусі Уладзіміра Карвата. Яго экспазіцыя адлюстроўвае гісторыю і слаўны баявы шлях гэтага вайсковага

◀ Помнік Герою Беларусі Уладзіміру Карвату ў Брэсце

падраздзялення. Канечне ж, ёсць там і матэрыялы, прысвечаныя У. Карвату. Яны падрабязна расказваюць і пра абставіны подзвігу Уладзіміра Мікалаевіча, і пра асобу гэтага чалавека. А ў якасці экскурсаводаў тут нярэдка выступаюць сябры і саслужыўцы легендарнага лётчыка. Дарэчы, загадам міністра абароны падпалкоўнік Уладзімір Карват навечна залічаны ў спісы асабовага складу 1-й авіяцыйнай эскадрылі 61-й знішчальнай авіябазы. У гонар яго названы вуліцы не толькі ў вёсцы Арабаўшчына Баранавіцкага раёна, але і ў Мінску, Брэсце, бульвар у Баранавічах.

...Расказваюць, што ў дзень пахавання Уладзіміра Карвата ў Брэсце ішоў дождж, амаль лівень. Здавалася, нібы сама прырода аплаквала гібель Героя. А між тым лётчык загінуў у дзень, на які ў 1996 годзе прыпадала свята Узнясення Гасподняга, асабліва шануемае праваслаўнымі вернікамі. Як вядома, тады Ісус Хрыстос – выратавальнік чалавецтва, узнёсся на неба. У той жа самы дзень праз многа гадоў узнеслася ў неба і душа лётчыка Уладзіміра Карвата, які коштам уласнага жыцця выратаваў жыццё жыхароў беларускай вёскі Арабаўшчына.

Сяргей ГАЛОЎКА ◀